

Slutt dere sammen i husmenigheter!

Alt for lenge har den store massen av Guds folk og Jesu venner vært et publikum i kirkebenkene. Nå er tiden kommet for denne appellen: Slutt dere sammen i husmenigheter! Dette betyr ikke at dere bør slutte å gå på de vanlige gudstjenestene, men det betyr at det behovet dere har for kristent fellesskap og personlig nærhet til andre Herrens disipler blir tilfredsstillt.

Det sitter fullt av ensomme og skuffede kristne rundt omkring i kirkene, bedehusene og misjonshusene. De er ikke skuffet over evangeliet. De er glade for å være Guds barn. Ofte får de også stort utbytte av å høre preker og delta i sangen. Men de er dypt skuffet, og tvers igjennom utilfredse, fordi de ikke har funnet inn i et virkelig kristent fellesskap.

Det finnes en historie om en mann som beholdt hatten på i kirken. Presten og klokkeren visket nervøst sammen om saken. Til slutt gikk klokkeren ned og forklarte at vi pleier å ta hatten av oss i kirken. Strålende fornøyd rakte mannen fram sin høyre hand til hilsen mens han med sin venstre tok av seg hatten. Jo - det vet jeg godt, sa han, men jeg beholdt den på for å se om jeg kunne få hilse på noen.

Den samme skuffelsen og utilfredsheten rår i mange ungdomsgrupper. Tonen er noe ledigere, formene også, men midt i den grepne og henførte eller den støyende og leende tenåringsflokk eller den festlige storsamlingen, vrimler det av dypt ulykkelige unge disipler. Og årsaken er den samme. De når ikke fram til det fellesskap med sine kamerater som Jesus har lovet dem. Enda lettere enn de eldre blir de et Guds publikum. Kommunikasjonen går hele tiden mot dem fra talerstolen, alteret og plattformen, mot dem fra presten eller vekkelsespredikanten, mot dem fra lederne og de populære sang- og musikkgruppene. Hele tiden er det tale om en enveiskommunikasjon.

Skuffelsen er ikke alltid bevisst. De eldre går ut gjennom de brede kirkedørene under orgelbruset og med en summende skare omkring seg. En god gudstjeneste, tenker de. Bra preken. God salmesang. Fin stemning. Gripende altergang. Eller om det gjelder frikirkelige på vei ut fra et vekkelsesmøte: Det var salig og velsignet. Den Hellige Ånd var over oss. Jesus talte gjennom den predikanten. Bønnemøtet var herlig. Undrer meg på hvor mange som ble frelst.

Og så - like borte i gaten - hundre meter fra kirken - og det gjelder både den kirkelige og den frikirkelige, både unge og eldre: Uff, så alene jeg er.

Noen skyver skuffelsen unna. De aksepterer situasjonen. Kristenliv utfolder seg i gudstjenestene, på møtene og i ungdomssamlingene. Jeg må bare la være å tenke på hvordan jeg har det hjemme, på jobben og på skolen. Det skal vel være slik, et slags dobbeltliv.

Feil! Falsk! Djevlesk!

Aksepter ikke denne situasjonen! Resignér ikke! Gi dere ikke over til sløvheter! La ikke Satan lure dere! Ta isteden imot et budskap som Gud nettopp i dag gir til sine barn og til Jesu Kristi disipler over store deler av verden og til folk innenfor mange kirker og trossamfunn: Slutt dere sammen i husmenigheter!

Bryt med den borgerlige livsstilen!

Med dette uttrykket tenker vi ikke på politikken på høyresiden. Vi tenker bl.a. på en livsform hvor folk drar seg tilbake til sine hus og leiligheter, omgir seg med vakre ting og tar sikte på å ha det bra.

Her er noen tanker til dere som har valgt eller glidd inn i denne holdningen. Dere vil jo være kristne. Men er det ikke likevel slik at dere vil være for dere selv? Dere har en hel del kjente, men svært få eller ingen venner. Dere dyrker en overfladisk omgang med likesinnede og bruker en overfladisk sjargong når dere er sammen. Ved den holder dere folk på avstand. Dere kommer iblant borti religiøse emner, men bare så vidt borti.

Er det ikke også slik at tingene dere har i huset eller leiligheten er svært viktige for dere? Tapeter og gulvtepper, møbler og utstyr, musikkmaskinen og TV-apparatet er blitt fyllgods i tomheten. Forandringer i eksteriøret og interiøret, oppussing og reparasjoner, nye fliser og busker i hagen er blitt en svært betydningsfull del av livsformen.

Møbler kommer i stedet for mennesker. God mat og drikke erstatter vennskap. Prat om moter og bilmerker fortrenger fortrolige, åndelige samtaler.

Kirken og bedehuset passer perfekt inn i dette mønsteret. Dit kan dere gå, samtidig som dere bevarer avstanden og lever videre i isolasjonen. Det går til og med fint å være med i en studiegruppe, en sosial hjelpeforening eller i en kirkelig hobbyklubb uten å komme et eneste menneske nærmere. Praten går og kaffen

drikkes, arbeidet utføres og informasjonen tas imot uten at dere et øyeblikk behøver å tre ut av den borgerlige livsstilens isolasjon.

Dere som er ungdommer opponerer og protesterer. Matvarene er usunne. Møblene er for kostbare. Klærne er for dyre. Omgangsformen er for overfladisk. Dere foretrekker en enklere stil og er på leting etter dypt kristent fellesskap med andre Herrens disipler. Men hvor lenge varer det? Tenk etter! Er ikke en hel del av dere på glid inn i den samme borgerlige livsstilen som deres foreldre lever i?

Hvorfor? Jo, den borgerlige livsstilen er enkel og grei. Du kommer ikke i konflikt med noen, om du bare holder deg unna. Du får ingen forpliktelser som krever åndelig kamp eller nød for andres frelse. Dermed klarer du karrieren bedre og får mer tid for deg selv. Slik taler Djævelen. Det er bare et lite fåtall han frister med alkohol, narkotika, seksuelle utskeielser og uærlighet i pengesaker. De fleste av dere blir fristet med den fine, respektable, borgerlige livsstilen.

Bryt med den! Gå ut av rekkene! Ta et oppgjør med Herren Jesus! Be om å få bli hans etterfølger.

Da den hellige Frans av Assisi brøt med sin far og med den livsformen han stod for, kledde han seg naken midt på Assisis torg. Den flotte drakten la han ned foran sin fars føtter, mens biskopen dekket ham med sin kappe. Fra nå av, sa Frans, skal dere ikke lenger si far Bernadone, men Fader vår, du som er i himmelen.

Gjorde han rett? Ja, han gjorde rett i sin situasjon. Herren Jesus hadde kalt ham til total fattigdom på samme måte som han kalte den rike unge mannen som det fortelles om i evangeliene.

Det dere kan lære av dette er at det er Guds vilje å løse dere fra bindingen til tingene. Noen av dere blir også nødt til å ta avstand fra foreldrenes, familiens og vennenes livsform.

Selvsagt er det ikke riktigere å bo i et stygt hus enn et vakkert, og selvsagt kan dere omgi dere med skjønne ting. Men om dere vil være Jesu etterfølgere må holdningen i alle deler og tvers igjennom stemme med dette ordet av Jesus. Om noen kommer til meg, må han sette dette høyere enn far og mor, hustru og barn, brødre og søstere, ja sitt eget liv. (Luk 14.26.)

Ingen husmenighet uten hverdagsfellesskap

Dere som er en familie bør sette dere ned og snakke om forholdet til kristne naboer. Du som bor alene må tenke igjennom hvilket forhold du har til de Herrens disipler om bor i samme strøket eller grenda som deg selv.

Kristen er man nemlig ikke alene, men sammen med andre. Disippelliv kan man ikke leve i isolasjon, men i en disippelflokk. Så radikalt er det. Dere kan ikke bare ha et sånt hei og morn og pent vær idag-forhold til andre Guds barn. Dere kan ikke både isolere dere fra andre kristne i nabolaget og samtidig være kristne.

Om dere ikke kjenner dem, må dere sørge for å bli det. Om de er slike typer som dere ikke tror dere går sammen med, må dere i alle fall bli kjent med dem. Når det er skjedd. Kan dere kanskje bli enige om å være i hver deres husmenighet. Men dere må ikke bare være likegyldige for dem. Og hvis dere ikke har et godt forhold til deres kristne naboer. Så må dere sørge for at dere får det. Be de slemme naboene hjem til dere. Snakk ut med hverandre! Gjør opp! Be Gud om tilgivelse! Hvis det ikke går, så går det ikke. Men dere må - sier Bibelen - på deres side holde fred med alle mennesker. Guds ord spør også om hvordan vi kan elske Gud, som vi ikke har sett, når vi ikke elsker vår bror som vi har sett.

Dere ungdommer må ikke bare velge ut kammerater som bor et eller annet sted i byen eller bygda, bare fordi dere liker dem. Først og fremst må dere komme i kontakt med andre kristne som bor rundt omkring dere. Det er Jesus som binder også nye mennesker sammen.

Foreldre og eldre søsken må sørge for å føre barna sammen også, så de blir glade i hverandre.

De gamle brødrene og søstrene i Kristus må innbys og hjelpes inn i nabofellesskapet. Dere vil kanskje finne noen som har levd et helt liv i den tro at kristendom bare fungerer på bedehuset, misjonshuset og i kirken. Nå er de gamle, trette og skrøpelige. De kan sjelden eller aldri komme til et møte eller en gudstjeneste. Disse er også lemmer på Kristi legeme og grener på det vintreet som er Kristus. De er levende steiner i hans tempel. De hører helt enkelt med i den husmenigheten dere skal forme. Ta da på dere det lille besværet som følger med å inneslutte dem i flokken.

Et hverdagsfellesskap betyr selvsagt at dere bor så nær hverandre og har så god kontakt, at dere kan fungere som en stor familie. Om det ikke bokstavelig talt er slik at dere snakker med hverandre hver eneste dag, må dere i hvert fall ha god og naturlig mulighet til dette.

Det kan tenkes at dere får med noen i husmenigheten som bor litt på avstand. Det kan jo være en eller flere som er alene i et område. Denne bror eller søster i Kristus får da bruke sykkelen, bussen eller sin bil for å komme over og være sammen med dere så mye som mulig.

Det finnes til og med husmenigheter hvor de fleste har flyttet sammen. De har solgt sine hus, sagt opp sine leiligheter og sine jobber, og fått seg nye hus og leiligheter og jobber på den plassen hvor de hadde den naturligste kontakten med en husmenighet. (*Edin Løvås, 1984*)